

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1156

11.05.2025 (136)

Hitler sodassa : Mitä *todella* tapahtui?

kirjoittanut A.V. Schaerffenberg

Osa 3

Luku 2: Tappion juuret

Koskaan historiassamme meitä ei ole voitettu vihollistemme voimalla, vaan aina omilla paheillamme ja omassa leirissämme olevilla vihollisilla."

Adolf Hitler, Mein Kampf, osa 2, luku XV.

Armeija oli saksalaisille sama kuin Yhdysvaltain perustuslaki amerikkalaisille tai monarkia englantilaisille. Jokainen kansa tarvitsee kulttuuriinsa jotain, joka merkitsee syvimmin sen erityistä identiteettiä. Kun heidän perintönään on sellaisia nimiä kuin Fredrik Suuri ja Otto von Bismarck, ei ole ihme, että saksalaiset pitivät asevoimiaan instituutiona, joka parhaiten ilmentää heidän maataan. Mutta Bismarckin erottua Saksan yleisesikunta, joka käytti voimatonta kuningashuonetta perustuslaillisena rintamana, nousi maan todelliseksi vallankäyttäjäksi. 1800-luvun lopusta ensimmäisen maailmansodan loppuun saakka maata hallitsivat armeijan luokkatietoiset aristokraatit kuuliaisien monarkian julkisivun takana, joka oli kui-

tenkin symbolinen. Marraskuun 1918 nöyryytyksen myötä sosialidemokraatit ja muut marxilaiset pakottivat heidät kuitenkin pois hallituksesta. 1920-luvulla kenraalit alkoivat hitaasti saada takaisin osan entisestä vaikutusvallastaan konservatiivisten kapitalistien näkyvinä symboleina ja sotilaallisena voimana. Saksaa repivät vasemmiston ja oikeiston itsekkäät voimat.

Kun Adolf Hitlerin luokkayhteistyön ideologinen liike syntyi, nämä taantumukselliset vastustivat sitä katkerasti, sillä heidän maailmansa ei ulottunut siniverisen elitismien rajattujen rajojen ulkopuolelle. Heidän päämääränään oli monarkian palauttaminen, jonka bemedaloitujen, älyllisesti onnttojen hahmojen, kuten kenraali Hugo von Hindenburgin, takana maan aristokraatit saattoivat hallita ohuesti verhottuna majesteettina. Heidän näennäisen isänmaallinen käsityksensä "Saksasta" rajoittui Preussiin ja heidän omaan yläluokkaansa. Keskiluokan ihmisiä halveksittiin mauttomina kauppiaina, kun taas niin sanottu "proletariaatti" oli vain toinen sana talonpoikaissäestölle. Lisäksi muut Saksan valtiot olivat toissijaisia, ja niitä hallitsivat tai jopa johtivat ylemmät aristokraatit.

Juuri tällainen sietämätön snobismi vaikutti luonnollisesti siihen, että Baijerin, Pommerin ja kaikkien muiden osavaltioiden saksalaisten sotilaiden moraali laski, sillä heidän odotettiin kärsivän ja kuolevan ensimmäisen maailmansodan aikana yhtä jalosti kuin preussilaisten sotilaidensa. Liittoutuneiden propaganda hyödynsi menestyksekkäästi tällaisia luokka- ja aluejakoja koko konfliktin ajan. Nämä samat luokkatietoiset konservatiivit aiheuttivat kansallissosialismin ensimmäisen verilöylyn, kun Reichswehrin sotilaat ampuivat Münchenissä 9. marraskuuta 1923 kuusitoista aseetonta toveria yläluokkaisten upseeriensa käskystä.

Kun Adolf Hitler valittiin kymmenen vuotta myöhemmin muodostamaan uutta hallitusta, hänen suurin haasteensa oli säilyttää armeija Saksan symbolisena instituutiona ja samalla torjua vihamielisten aristokraattien vihamielisyys, jotka halusivat joko käyttää häntä marionettina, kuten von Hindenburgia, tai korvata hänet kokonaan jollakin mielitelevällä preussilaisella monarkilla. Führer ja hänen lähimmät kollegansa ennakoivat tämän ongelman jo kauan ennen vuoden 1933 vallankaappausta, mutta olivat erimielisiä sen ratkaisusta. Hitler oli sitä mieltä, että armeijan vanhat johtohenkilöt olisi siirrettävä anteliaasti eläkkeelle mahdollisimman pian, jotta he saisivat palvella aktiiviuransa loppuun, ja heidän joukkonsa korvattaisiin tasaisesti kansallissosialisteilla.

Vaikka tällainen prosessi vei aikaa, se oli laillinen ja sillä oli vähemmän mahdollisuuksia herättää yleisesikunnan vastustusta. Toiset pelkäsivät, että armeijan upseerit eivät voi olla ymmärtämättä, mitä seurauksia heidän aristokraattisille pyrkimyksilleen aiheutui asteittaisesta eläkkeelle siirtymisestä, ja vaativat, että heidän tilalleen vaihdettaisiin välittömästi ideologisesti vakaita puolueen jäseniä. Kaikki myönsivät, että yleisesikunta oli kansallissosialismin vihamielisyyden pesä

ja siksi suuri sisäinen vaara, varsinkin jos Kolmas valtakunta joutuisi joskus sotaan. Stalin oli puhdistanut epäluotettavat, entiset tsaarin armeijan upseerit ja asettanut heidän tilalleen poliittisesti luotettavia miehiä. Hitlerin tulisi tehdä samoin. Näin ajattelivat sellaiset miehet kuin Ernst Röhm, Myrskyjoukkojen (S.A. eli *Sturmabteilungen*) esikuntapäällikkö.

Kesäkuun lopulla 1934 Röhm halusi väkisin syrjäyttää konservatiiviset armeijan upseerit omilla myrskyjoukoillaan. Hän tiesi Hitlerin vastustavan tätä siirtoa ja suunnitteli siksi myös tämän murhaamista. Kun Führer sai tietää S.A.-johtajansa aikeista, hän pidatti henkilökohtaisesti Röhmien ennen kuin yhteenottoja armeijan kanssa ehdittiin käydä. Noin 300 salaliittolaista teloitettiin summittaisesti, mukaan luettuna muita kuin S.A:n jäseniä, jopa muutama SS-mies, mikä valehtelee perinteisille historioitsijoille, jotka väittävät Hitlerin vainonneen omia uskollisia ruskeapaitojaan saadakseen armeijan johtoportaan suosionsa ja korvatakseen S.A:n "luotettavammalla" S.S:llä. Todellisuudessa Hitler toimi vain itsepuolustukseksi. Yrityksen tukahduttaminen tosin lievitti yleisesikunnan pelkoja siitä, että Hitler saattaisi käyttää väkivaltaa ottaakseen armeijan haltuunsa, mutta se myös haittasi hänen suunnitelmiaan tehdä armeijasta kansallissosialistinen.

Nyt aristokraatit kaivautuivat sisään ja vastustivat itsepintaisesti kaikkia pyrkimyksiä täyttää asevoimat ideologisesti luotettavilla miehillä. Kun sota syttyi vain viisi vuotta myöhemmin, Wehrmachtia hallitsivat yhä hienostoporvarit, jotka olivat täysin kansallissosialismin vastaisia ja etsivät mitä tahansa tilaisuutta tuhota se, jopa pettämällä oman maansa. Valtakunnan oman sotilastiedustelun päällikkö, amiraali Wilhelm Canaris (josta puhutaan paljon myöhemmin), puhui petturikollegoidensa puolesta sanoessaan: "Saksan voitto olisi suurempi katastrofi kuin sen tappio".

Toisin sanoen Canaris ja hänen yläluokkaiset lajitoverinsa pitivät Hitlerin menestyksen kannalta parempana miljoonien saksalaisten naisten ja lasten, liitoutuneiden terroripommitusten ensisijaisten uhrien, polttamista. Näin syvälinen maanpetos voidaan ymmärtää vain aristokraattisen mentaliteetin yhteydessä. Se oli fyysisesti vastenmielinen kansallissosialismin luokkayhteistyölle, jossa tavalliset saksalaiset työläiset olivat yhtä arvokkaita yhteiskunnan jäseniä hyvin syntyneen aateliston kanssa. Heitä yksinkertaisesti nolotti se, että heidän ylipäällikkönsä oli pelkkä itävaltalainen ja rahvaanomainen alempien luokkien kauppias, jotka olivat typerästi valinneet hänet virkaan. Aristokraattien halveksunta häntä kohtaan muuttui kuitenkin murhanhimoiseksi raivoksi, kun tämä entinen alikersantti saavutti jatkuvasti voittoja kentällä, lähes aina heidän ammattimaisia (vaikkakin vanhentuneita) strategioitaan vastaan. Tehokkain tapa suututtaa tyhmä ihminen ei ole *kertoa* hänelle, että hän on tyhmä, vaan osoittaa hänelle, että hän on tyhmä. Näin Hitler teki konservatiivisille kenraaleille toistuvasti ja ansaitsi näin heidän

armottoman vihamielisyytensä.

Monta vuotta sen jälkeen kun Röhm'n hyvää tarkoittava mutta harhaanjohtava yritys poistaa aristokraatit armeijasta väkisin - kun paljon maailmaa järkyttävämmät tapahtumat saivat melkein kaikki muut unohtamaan kuolleen armeijan esikuntapäällikön - tohtori Joseph Goebbels, ehkä ainoana muista johtajista, ymmärsi selvästi ne kauheat seuraukset, jotka olivat käynnistyneet vain yksitoista vuotta aikaisemmin. Maaliskuun 27. päivänä 1945, kun hänen maansa oli liekehtivissä raunioissa, hän tajusi, että vanhat yleisesikunnan aristokraatit olivat maksaneet Saksalle sodan: "Huomautan Führerille pitkään, että vuonna 1934 emme valitettavasti onnistuneet uudistamaan Wehrmachtia, kun meillä oli siihen tilaisuus. Se, mitä Röhm halusi, oli tietysti sinänsä oikein. Jos Röhm olisi ollut suoraselkäinen, vankka persoona, olisi 30. kesäkuuta todennäköisesti ammuttu mieluummin muutama sata kenraalia kuin muutama sata S.A.-johtajaa. Koko tapahtumien kulku oli syvästi traaginen, ja tänään tunnemme sen vaikutukset. Tuona vuonna aika oli kypsä Reichswehrin mullistamiseen. Niin kuin asiat olivat, Führer ei kyennyt tarttumaan tilaisuuteen."

Siitä lähtien, kun Hitler oli saanut rintamakokemusta juoksuhaudoissa, hän oli aina ihaillut yleisesikuntaa kaiken sen ruumiillistumana, mikä hänen maassaan oli perinteisesti ollut arvokasta, saksalaisen kansallisuuden vankkana tukipilarina. Mutta asteittainen pettymys sen luokkatietoiisiin martinetteihin oli katkera pettymys. Vielä pitkälle sotaan asti hän suhtautui heihin kunnioittavasti. Liian myöhään hän alkoi katua aiempaa syvää arvostustaan suurinta osaa armeijan johtohenkilöistä kohtaan. "Vuosien ajan", hän sanoi Hans Frankille, valloitetun Puolan kenraalikuvernöörille sodan loppuvaiheessa, "nämä herrat hienoine punaraitaisine polvihousuineen ovat pettäneet, unohtaneet tai myyneet Moltken ja Schlieffenin periaatteet. Tämä ylimielinen junkkerkasti ei todellisuudessa ole muuta kuin kokoelma sekopäitä, epäröijä ja pehmopaitoja" (Innes, 18). Tapahtumat osoittaisivat heidät pian myös pettureiksi.

Puolueen ja armeijan välillä vallitsi koko 1930-luvun alun ajan levoton yhteisymmärrys. Vuoteen 1935 mennessä Hitlerin varustautumissuunnitelmia vastustettiin kuitenkin jyrkästi yleisesikunnassa, kun ulkomailta tulevat uhat kasvoivat. Ruhrin, Tšekin ja Itävallan kriisien aikana sen upseerit olivat osoittaneet ainutlaatuisista rohkeuden ja päättäväisyyden puutetta, ja Hitler tiesi, että he luovuttaisivat todellisen kansainvälisen yhteenoton edessä. Niinpä hän otti 4. helmikuuta 1938 vastaan *Oberkommando der Wehrmachtin* (OKW), asevoimien ylipäällikön viran. Monet korkea-arvoiset upseerit olivat tyrmistyneitä jo pelkästä ajatuksesta, että entisen itävaltalaisen korpraalin oli annettava käskyjä. Seuraavana vuonna heidän vastustuksensa siirtyi maan alle niin sanotussa "kenraalien salaliitossa", jonka tarkoituksena oli ottaa laillinen hallitus haltuun. Mutta juonittelijoiden

pelkuruus tuomitsi sen epäonnistumaan. Toisen maailmansodan alkaessa syyskuussa 1939 armeijan johto vastusti aluksi kiivaasti kaikkia Puolassa toteutettavia kampanjoita, koska niitä ei voitu voittaa. Kun historian vauhti oli vastentahtoisesti vetänyt heidät kentälle, heidän vanhentuneet, vuoden 1914 strategiat melkein menettivät sodan kahdessa viikossa. Pääesikunnan vastarinta lähes jokaisessa myöhemmässä kampanjassa ja jopa monissa taisteluissa sabotoi jatkuvasti tavallisen sotilaan voittopyrkimyksiä, kunnes sota lopulta hävittiin.

Viitaten Saksan tappioon ensimmäisessä maailmansodassa Hitler oli jo *Mein Kampfissa* kirjoittanut, että sotilaallinen katastrofi oli aina seurausta sisäisestä eikä ulkoisesta heikkoudesta. Tämä havainto koski yhtä lailla hänen omaa valtakuntaansa ja sen konservatiivista Wehrmachtia kuin konfliktia, jonka hän tunsi omakohtaisesti nuorena sotilaana. Kun sota syttyi vuonna 1939, kolme neljäsosaa Kolmannen valtakunnan hallituksessa ja armeijassa yhä virassa olevista miehistä oli nimitetty Weimarin tasavallan aikana. Harvat olivat kansallissosialisteja. Jotkut muut suhtautuivat enemmän tai vähemmän myönteisesti Hitleriin, mutta enemmistö oli aristokraattisia opportunisteja, jotka noudattivat käskyjä vain, jos ne olivat luokkansa hyvinvoinnin ja ylläpidon mukaisia.

Paljon myöhemmin sodan aikana, kun Eurooppa taisteli henkensä edestä vuoden 1944 pimeinä päivinä, Führer kauhistui kuullessaan, että hänen 8 000 000 sotilaastaan vain 260 000 oli lähetetty rintamalle. Ei ihme, että he olivat kaikkialla niin hirvittävän alakynnessä! Saman vuoden toukokuussa neuvostojoukot murtautuivat yllättäen saksalaisten eteläiselle linjalle ja pakottivat heidät vetäytymään nopeasti Sevastopoliin, joka kaatui pian sen jälkeen, koska pääesikunta ei ollut toimittanut tarpeeksi aseita ja ammuksia, joita oli varastoitu runsaasti läheisiin varastoihin.

Aristokraattisen maanpetoksen ehkä ratkaisevin yksittäinen tapaus sattui kesällä 1941. Hitlerin hyökkäys Venäjää vastaan oli siihen asti ollut täydellinen menestys, armeijan kenraalien yllätykseksi ja ammatilliseksi kateudeksi, sillä he olivat vastustaneet sitä melkein miehiin asti. Nyt he halusivat ottaa täydellisen johdon (ja kunnian) kampanjasta, joka näytti jo niin hyvin kuin voitettulta. Fuhrer oli alusta alkaen vaatinut, että voiton oli oltava nopea ja vihollinen oli lyötävä ennen talvea, koska Saksalla ei yksinkertaisesti ollut resursseja pitkittyneeseen konfliktiin. Ja Venäjä oli pahamaineinen tuhoisasta säästään, joka saattoi pysäyttää minkä tahansa armeijan. Jotta menestys saavutettaisiin ajoissa, tärkein strateginen tavoite oli tuhota tai vallata Neuvostoliiton öljy-, rauta- ja mangaanivarastot. Hänen kenraalinsa vastustivat sitä. He vaativat sen sijaan, että Neuvostoliiton teollisuuskeskuksiin olisi hyökättävä. Hitler vastasi huomauttamalla, että jos englantilaiset olivat kyenneet siirtämään tehtaansa Luftwaffen ulottumattomiin, niin myös venäläiset pystyisivät siihen. Sitä paitsi sotatehtaat voidaan rakentaa uudelleen tai

siirtää muualle. Öljyn ja mineraalien menetys, joita ilman ne eivät voi toimia, on vakavampi asia. Jopa monien tehtaiden menetys ei ole mitään luonnonvarojen menetykseen verrattuna. Siksi Ukrainan, Neuvostoliiton tärkeimmän huoltolähteen, valloittaminen oli ensiarvoisen tärkeää. Hitlerin strategia voitti, ja niin myös saksalaiset aseet, kunnes hän sai elokuun lopulla pahoja vatsakramppeja.

Hän oli lähes kolme viikkoa eristyksissä. Kun hän oli toipunut riittävästi ottaakseen jälleen vastaan itärintaman komennon, hän sai hälyttyneenä kuulla, että kenraalit olivat käyttäneet hänen sairauttaan hyväkseen ja ohjanneet armeijan kohti Moskovaa, jossa oli raskasta teollisuutta ja jossa kenraalille, joka voisi valloittaa sen, oli luvassa kunniaa. Wehrmachtin joukot olivat juuri saavuttaneet Venäjän pääkaupungin esikaupungin, kun yksi historian pahimmista talvimyrskyistä lamaannutti niiden etenemisen. Juuri tuolloin neuvostoliittolaiset tekivät vastahyökkäyksen, joka ei ainoastaan torjunut saksalaisia, vaan myös pakotti heidät perääntymään. Mikä pahempaa, Hitler joutui nyt käymään pitkittynyttä sota, johon hänellä ei ollut riittävästi luonnonvaroja, kun taas vihollisen varastot olivat yhä kunnossa. Jos hänen strategiaansa olisi noudatettu, Neuvostoliitto olisi joutunut antautumaan. Sen sijaan pääesikunnan ansiosta sota oli saavuttanut epätoivoisen käännekohdan, jota Führerin olisi vaikea palauttaa Saksan eduksi.

Suurin osa aristokraattien pettureista selvisi tappiosta, jonka he aiheuttivat, ja julkaisi omat versionsa tapahtumista, joissa Hitler kuvataan yhtenäisesti hulluna amatööriinä, joka hävisi sodan, koska hän kieltäytyi kuuntelemasta heidän ylimpiä neuvojaan. Useimmat näistä miehistä pakenivat sodanjälkeisten Nürnbergin oikeudenkäyntien kenguru-tuomioistuimen "oikeutta" ja elivät elämänsä loppuun samassa mukavassa rauhassa, johon heidän luokkansa oli aina tottunut. Heidän omaa kyvyttömyyttään ja petturuuttaan peittäääkseen julkaisemiensa sotaa koskevien valheiden vuoksi ulkomaailmaa petetään edelleen tuon konfliktin todellisesta kulusta.

Enemmän kuin mikään muu toisen maailmansodan tekijä, Saksan yleisesikunnan harjoittama maanpetos oli vastuussa sodan lopputuloksesta.

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Reichlich Blumstein
**FOR-DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!**

Translated from the SS Original

Julius Streicher der Dritte Reich Picture Book
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Heilmann
Hitler in Italy

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!